

[Jytte Hilden]

ikke give noget særligt til alle de andre, så den debat er kun til ud ad vinduet. Det lyder flot, når det drejer sig om overskrifter, men det er det selvfølgelig også et spørgsmål om, når man laver politik.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Jeg kan ikke lade være med at bemærke, at hvis det er så få penge, der kan spares ved, at man lige skærer dem væk, der ikke har et behov for at få, så det slet ikke er noget problem, hvorfor indfører vi så ikke bare et samfund, hvor alle borgere får udbetalt 250.000 kr. om året og skal betale 100 pct. i skat? Humlen ligger netop i, om vi skal betale så meget i skat og så alle sammen have så meget ud, at vi er lige bagefter. A. P. Møller eller Janni Spies kan jo ikke finansiere hele dette her eventyr alene; det er nu engang de mennesker, der modtager ydelserne, der også selv betaler dem. Hvorfor så lade pengene løbe ind omkring det offentlige, hvor der lige bliver spist 30 pct. væk i administration, inden de kommer ud til borgerne igen? Hvorfor gøre det? Hvorfor ikke lade folk beholde pengene selv?

Jes Lunde (SF):

Jeg skal takke for det flertal, der har givet tilslutning til de tanker, der ligger i forslaget. Jeg kan opsummere, at Socialdemokratiet, SF og CD i fællesskab mener, at vi skal have grænsen for forældrebetaling ned på de 30 pct., og det synes jeg er udmærket. Der kommer jo så nødvendigvis en tidsforskydning i det, fordi vi har indgået en aftale med regeringen, Kristeligt Folkeparti og Det Radikale Venstre om en børnepakke – en i øvrigt udmærket børnepakke, som også flere har været inde på – og hvori der jo ligger, at loftet nu skal sænkes til de 32 pct. med virkning fra 1. august, og at de tre partier, som er indstillet på at gå ned på 30 pct., må vente til 1. januar 1993 med at gøre det.

Vi kan imidlertid nemt lave en teknisk udformning af forslaget, sådan at vi kan få begge dele ekspederet med det samme, nu da sagen er klar. Vi kan opdele lovforslaget i to, og så kan vi

i det ene gennemføre de 32 pct. pr. 1. august 1991 støttet af syv partier og i det andet lovforslag få satsen bragt ned på 30 pct. fra 1. januar 1993, og det synes jeg er udmærket.

Der har været udvekslet mange principielle betragtninger om børnepolitikken heroppe, dem skal jeg ikke rippe så meget op i. Jeg vil bare sige, at vi i SF er meget glade for, at det lykkes nu at få daginstitutionstaksterne ned. Allerede det forlig, vi har lavet blandt flere partier, har jo bevirket, at daginstitutionstaksterne falder betydeligt ved, at vi sænker loftet til de 32 pct., og især ved, at vi gennemfører en god søskenderabat, men en endnu større effekt får vi faktisk ved at gå ned fra 32 til 30 pct., fordi en del kommuner jo har brugt penge på at nedsætte taksterne selv, og det får de så fuld kompensation for, som nogle har været inde på heroppe. Lige præcis det, at kommunerne får fuld kompensation i forbindelse med det, gør jo, at der også i børnepakkeforliget er noget til de forældre, der ikke har børn i daginstitutioner; det var der nogle der efterspurgte. Jeg synes, det er meget glædeligt, at der i den kompensation til kommunerne ligger, at kommunerne får råd til at gøre noget ved venteliste problemerne, sådan at de 15 pct., der er passet sort, også har en mulighed for at komme ind i en offentlig pasning, hvis forældrene har lyst til det – det er selvfølgelig en frivillig sag.

Til det sidste hører jo også det, at vi faktisk har forhøjet børnechecken for småbørn målrettet, og det er igen, fordi det står folk frit for, hvad de vil gøre. Hvis de ønsker at fortsætte med den pasningsordning, de har, kan de selvfølgelig gøre det, og så kan de bruge noget af den forhøjede børnecheck, vi kommer med, til at betale det, eller de kan for vores skyld bruge den til også selv at passe deres børn, hvis de har lyst til det. Det er helt fortrinligt, hvis de vil det.

Men verden er nu engang sådan, at efter at vi har fået de mange kvinder på arbejdsmarkedet i løbet af 1970'erne og 1980'erne, er de fleste familier afhængige af to indkomster, og de har et børnepasningsbehov. De har behov for, at børnepasningen sker under pædagogisk betryggende omstændigheder, og det er for os at se det offentlige pasningstilbud, der kan imøde-